

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 r. we Wrocławiu

przy udziale -----

sprawy z powództwa **P. A. N. Zakład (...)we W.**

przeciwko **G. C.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. C. na rzecz strony powodowej Polskiej Akademii Nauk Zakład (...) we W. kwotę 156 zł (sto pięćdziesiąt sześć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

UZASADNIENIE:

Strona powodowa P. A. N. Zakład (...)we W. pozwem z dnia 5 grudnia 2012 r. skierowanym przeciwko G. C. wniosła o zapłatę 1 626,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 414,03 zł od dnia 01.09.2012 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 212 zł od dnia 06.11.2012 r. do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podniosła, iż rozwiązano z pozwaną umowę o pracę na mocy wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 30.03.2011 r. Jednocześnie strona powodowa wypłaciła pozwanej po potrąceniach na konto bankowe wynagrodzenie pozwanej w wysokości 2 548,18 zł według listy płac nr (...) z dnia 29.03.2012 r. Strona powodowa omyłkowo wypłaciła pozwanej również kwotę 1 537,26 netto (brutto 2 156,63) według listy płac nr (...) z dnia 19.03.2012 r., w związku z czym zdaniem strony powodowej należy jej zwrot kwoty 1 414,03 zł.

Strona powodowa podniosła również, iż pozwana nie zwróciła kwoty 212 zł z tytułu niespłaconej pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń, pomimo że sama prowadząc księgowość strony powodowej, wykazała na dzień bilansowy 31.12.2011 r. swoje zadłużenie na kwotę 380 zł, na koncie księgowym (...). Z uwagi na fakt, iż w styczniu, lutym i marcu 2012 r. z listy płac potrącono raty pożyczki po 56 zł (razem 168 zł), to do spłaty pozostała kwota pożyczki 212 zł.

W związku z powyższym strona powodowa w dniu 16.08.2012 r. wezwała pozwaną do zwrotu nienależnie pobranej kwoty wynagrodzenia w terminie do 01.09.2012 r., jednak pozwana mimo otrzymania powyższego wezwania do zapłaty nie zwróciła żądanej kwoty.

Strona powodowa wezwała pozwaną również do zwrotu w terminie siedmiu dni kwoty 2012 zł z tytułu niespłaconej pożyczki mieszkaniowej zaciągniętej 17.06.2012 r. z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz ponownie wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 1 414,03 tytułem nienależnie wypłaconego wynagrodzenia za prace w miesiącu marcu 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2012 r.

Do dnia wniesienia pozwu pozwana żądanych kwot nie zwróciła.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 14 grudnia 2012 r. nakazał G. C. zapłacić kwotę 1 626,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1 414,03 zł od dnia 01.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- 212 zł od dnia 06.11.2012 r. do dnia zapłaty

oraz kwoty 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w dniu 04 stycznia 2013 r., który został odrzucony postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 14 stycznia 2013 r. jako wniesiony po terminie.

Pozwana w dniu 26.01.2013 r. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który został przez Sąd Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu uwzględniony postanowieniem z dnia 04.03.2013 r.

Wraz z powyższym wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, a także o obciążenie stroną powodową kwotą 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa i kwotą 30 zł tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, iż uzasadnionym było przekonanie pozwanej, iż wypłacona kwota 1 414,03 zł stanowi wyrównanie wynagrodzenia do kwoty, którą powinna otrzymać po wcześniejszym wypłaceniu jej części wynagrodzenia. Wskazana kwota mogła stanowić premię uznaniową za wieloletnią dobrze wykonywaną pracę, a szczególnie z tytułu audytu bez zastrzeżeń przeprowadzonego u strony powodowej. Pozwana wskazała, że nie otrzymała od strony powodowej informacji o omyłkowym wysłaniu wynagrodzenia na rachunek bankowy pozwanej ani przed, ani tuż po jego wypłaceniu. Pozwana wezwaniu do zwrotu kwoty 1 414,03 zł otrzymała dopiero w dniu 16 sierpnia 2012 r., czyli długo po otrzymaniu wynagrodzenia za miesiąc marzec. W tym czasie pozwana będąc w przeświadczeniu, iż może dysponować otrzymanym wynagrodzeniem wykorzystywała przy bieżących i podstawowych potrzebach życiowych, jak opłaty za media czy żywność. Pozwana poniosła również wydatki związane z leczeniem zdrowia psychicznego.

Pozwana zarzuciła, iż jej wynagrodzenie zostało naliczone przez księgowego, który zastępował pozwaną podczas jej nieobecności w czasie zwolnienia chorobowego. Stąd zdaniem pozwanej nie może ona ponosić odpowiedzialności za błąd w naliczeniu wynagrodzenia.

Pozwana zarzuciła, iż zwrot wynagrodzenia wynikający z fakty bezpodstawnego wzbogacenia się w dobrej wierze regulowany przez Kodeks cywilny nie może mieć miejsca z uwagi na to, iż pozwana nie dysponuje już przedmiotową

kwotą. Stąd pozwana stwierdziła, że nie jest już wzbogacona oraz za sporną kwotę nie zakupiła żadnych przedmiotów mających jakkolwiek wartość.

Pozwana wyjaśniła, iż pozostaje bez środków do życia, bowiem z powodu utraty zdrowia została zmuszona do rozwiązania umowy o pracę. Pozwana wskazała, że skierowała do Sądu pozew o mobbing. Od dnia 12.03.2012 r. tj. od dnia rozwiązania umowy o pracę przez 6 miesięcy pozwana przebywała na zwolnieniu chorobowym spowodowanym utratą zdrowia. Zwolnienia lekarskie zostały wydane przez lekarza psychiatrę. Po rozwiązaniu umowy o pracę oraz zakończenia okresu zwolnienia chorobowego pozostawałem przez okres 3 miesięcy bez prawa do zasiłku dla bezrobotnych przez 3 miesiące z powodu rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron.

Pozwana zarzuciła także, iż nie wie dlaczego kwota została podzielona na dwie części i co stanowi kwota 212 zł. W zasadzie o pochodzeniu takiej kwoty dowiedziała się dopiero z pisma od Sądu.

Pozwana wyjaśniła, że po rozwiązaniu umowy o pracę syn K. C. rozliczył się ze stroną powodową z używanych pozwanej rzeczy używanych w pracy. Nie został on poinformowany o konieczności zwrotu 2012 zł..

Pozwana wyraziła również swój sprzeciw w przedmiocie zapłaty odsetek ustawowych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana zatrudniona była u strony powodowej w okresie od dnia 01 października 2002 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. na stanowisku głównej księgowej, a od dnia 01 lipca 2011 r. na stanowisku kierownika działu księgowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

Stosunek pracy uległ rozwiązaniu na mocy porozumienia stron z dniem 30.06.2012 r.

Dowód:

Ksero wypowiedzenia warunków umowy o pracę z dnia 30.03.2011 r. (k. 11-12)

Ksero świadectwa pracy (k. 25-27)

Powódka przebywała na zwolnieniu chorobowym w dniach od 12 marca 2012 r. do dnia 09 września 2012 r.

Dowód:

Zaświadczenie lekarskie z dnia 12.03.2012 r.
(k. 29)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 26.03.2012 r.
(k. 30)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 10.04.2012 r.
(k. 31)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 24.04.2012 r.
(k. 32)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 08.05.2012 r.
(k. 33)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 22.05.2012 r.
(k. 34)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 05.06.2012 r.
(k. 35)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 19.06.2012 r.
(k. 36)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 03.07.2012 r.
(k. 37)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 17.07.2012 r.
(k. 38)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 31.07.2012 r.
(k. 39)

Zaświadczenie lekarskie z dnia 14.08.2012 r.

Zaświadczenie lekarskie z dnia 03.09.2012 r.
(k. 40)

Strona powodowa wypłaciła pozwanej po potrąceniach na konto bankowe wynagrodzenie pozwanej w wysokości 2 548,18 zł według listy płac nr (...) z dnia 29.03.2012 r.

Strona powodowa wypłaciła pozwanej również kwotę 1 537,26 netto (brutto 2 156,63) wg listy płac nr (...) z dnia 19.03.2012 r. W związku z tym wystawiono kolejną listę płac z dnia 30.07.2012 r. nr (...) za miesiąc marzec korygującą listę płac nr (...) w ten sposób, że pozwana powinna zwrócić stronie powodowej kwotę 1 414,03 zł.

Następnie strona powodowa w dniu 16.08.2012 r. wezwała pozwaną do zwrotu nienależnie pobranej kwoty wynagrodzenia w terminie 7 dni.

Dowód:

Lista płac nr (...) za miesiąc marzec 2012
(k. 6)

Lista płac nr (...) za miesiąc marzec 2012
(k. 7)

Lista płac nr (...) za miesiąc marzec 2012
(k. 8)

Ksero wezwania z dnia 16.08.2012 r. (k. 9)

Pozwana nie posiada oszczędności, a wypłacone jej wynagrodzenie w całości wydała na opłaty życia codziennego oraz leczenie psychiatryczne.

Dowód:

Przesłuchanie powódki (k. 92-93)

Strony zawarły umowę pożyczki z Zakładowego Fundusz Świadczeń Pracowniczych na cele mieszkaniowe.

Stan początkowy zadłużenia pozwanej z tytułu w/w pożyczki na rok 2011 wynosił 996 zł. Przez rok 2011 co miesiąc potrącana była z wynagrodzenia pozwanej kwota 56 zł. W związku z tym stan zadłużenia pozwanej na koniec 2011 r. wynosił 324 zł.

Pozwana sama potrąciła z własnego wynagrodzenia w styczniu 2012 r, kwotę 56 zł, a w lutym 2012 r. potrąciła drugą ratę w wysokości 56 zł. W marcu 2012 r. potrącenia z wynagrodzenia pozwanej dokonał W. W. (1) w wysokości 56 zł.

Po potrąceniach do spłaty pożyczki pozwanej została kwota 156 zł, która powinna zapłacić z pożyczki mieszkaniowej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W okresie, kiedy powódka przebywała na zwolnieniu chorobowym, strona powodowa nie mogła dokonać potrąceń kolejnych kwot, bowiem pozwana otrzymywała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Dowód:

Zeznania świadka W. W. (2)

(k. 92)

Przesłuchanie powódki (k. 92-93)

Zestawienie z dnia 03.04.2012 r. (k. 13-14)

Syn pozwanej - K. C. w jej imieniu rozliczył się z przedmiotów użytych powódce w celu wykonywania pracy po ustaniu stosunku pracy u strony pozwanej.

Dowód:

Przesłuchanie powódki (k. 92-93)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 Ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ustawa określa zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej Funduszem, i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu, na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych oraz na tworzenie zakładowych żłobków, klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego.

Bezspornym w sprawie było, że z tytułu zawartej przez pozwaną pożyczki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, pozwana zobowiązana była spłacać pożyczkę w miesięcznych ratach po 56 zł.

Jak wynika z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, stan początkowy na rok 2011 zadłużenia pozwanej wynosił 996 zł. Przez następny rok co miesiąc z wynagrodzenia pozwanej potrącana była kwota 56 zł. W związku z tym stan zadłużenia pozwanej na koniec 2011 r. wynosił 324 zł.

Bezspornym było, co również potwierdził świadek strony powodowej, pozwana sama potrąciła sobie w styczniu 2012 r, kwotę 56 zł, a w lutym 2012 r. potrąciła drugą ratę w wysokości 56 zł, w marcu 2012 r z kolei potrącenia dokonał już W. W. (2) w wysokości 56 zł.

Dokonując wyliczenia należności niespłaconych przez pozwaną, należy uznać, że po potrąceniach do spłaty zostało pozwanej 156 zł, które powinna zapłacić z pożyczki mieszkaniowej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. (324 zł – 56 zł x 3 = 156 zł)

Pozwana jako strona stosunku zobowiązaniowego jakim jest umowa pożyczki uregulowana w art. 720 i nast. kodeksu cywilnego, będąc dłużnikiem obowiązana jest do zwrotu całości pożyczonej kwoty.

Jednak w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadka W. W. (2) i samej powódki, które to są logiczne, spójne i korelują ze sobą, Sąd uznał, iż pozwanej pozostało do spłaty 156 zł, a nie jak wnosi strona powodowa 212 zł. Analizując bowiem przedstawiony przez stronę powodową dokument księgowy (k. 13 -14) w kontekście zeznań świadka i powódki, Sąd dał wiarę powódce, że faktycznie pod pozycją 247-13 istnieje dodatkowa informacja o spłaconych pożyczkach przez pracowników, w tym przez pozwaną dokonanych w grudniu 2012 r. na poczet pożyczek z ZFŚS.

Należało więc w zw. z art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zasądzić na rzecz strony powodowej od pozwanej kwotę 156 zł tytułem zwrotu pożyczki na cele mieszkaniowe z ZFŚS.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 455 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy.

Roszczenie o odsetki od nienależnie spełnionego w konkretnym terminie ("terminowego") świadczenia ze stosunku pracy ma charakter bezterminowy w tym znaczeniu, że odsetki należą się od nieprzedawnionego roszczenia głównego dopiero od daty wezwania skierowanego przez zubożonego pracodawcę do zwrotu przez pracownika nienależnie wypłaconych mu świadczeń ze stosunku pracy Strona powodowa domagała się ustawowych odsetek liczonych od dnia 06 listopada 2012 r.

Strona powodowa nie wykazała, że faktycznie doręczyła pozwanej wezwanie do zapłaty zawarte w piśmie z dnia 29 października 2012 r. Pozwana zaprzeczyła w sprzeciwie, następnie w swoich zeznaniach i na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r., że otrzymała w/w wezwanie do zapłaty, a profesjonalny pełnomocnik strony powodowej, pomimo deklaracji złożenia dowodu doręczenia pozwanej w/w pisma, nie przedstawił takiego dowodu. (k. 99).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 28 grudnia 2012 r., tj. od dnia następnego po upływie 7-dniowego terminu od wezwania pozwanej do uiszczenia kwoty 156 zł zawartego w pozwie. (pozwana otrzymała odpis pozwu w dniu 20 grudnia 2012 r., co wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru).

W pkt II sentencji wyroku Sąd w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

W szczególności, Sąd oddalił powództwo o zapłatę kwoty 1414,03 zł tytułem wynagrodzenia wypłaconego pozwanej.

Artykuł 405 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Szczególnym przypadkiem bezpodstawnego świadczenia jest świadczenie nienależne. Artykuł 410 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stanowi, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Przesłankami roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia są zatem: uzyskanie korzyści majątkowej (wzbogacenie) kosztem innej osoby (zubożonego), związek między wzbogaceniem a zubożeniem, uzyskanie wzbogacenia bez podstawy prawnej.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 409 k.c., obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Strona powodowa w niniejszym postępowaniu przedstawiła listy płac, zgodnie z którymi wykazała, że omyłkowo została pozwanej wypłacona kwota 1414,03 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc marzec 2012 r. przez świadka W. W. (2). Strona powodowa, pomimo, że działała przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazała, kiedy pozwanej została ta kwota wypłacona. Strona powodowa nie przedstawiła dowodu przelewu tej kwoty, nie przedstawiła również

jaki był tytuł przelewu. Dlatego też Sąd dał wiarę pozwanej, że otrzymując od strony powodowej w czasie zwolnienia lekarskiego należności wynikające ze stosunku pracy z różnych tytułów, otrzymując również kwotę 1414 zł bez wyszczególnienia, że jest to ponowne wynagrodzenie za miesiąc marzec 2012 r. nie miała tej świadomości.

Sąd dał wiarę pozwanej, że przebywając na zwolnieniu lekarskim i podejmując leczenie, nie weryfikowała w sposób szczegółowy, dlaczego strona powodowa przekazuje na jej konto kwoty właśnie w takiej wysokości. Sąd dał wiarę również pozwanej, że otrzymując od pracodawcy należności, w całości wydała je na opłaty życia codziennego oraz leczenie psychiatryczne.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 8 czerwca 2010 r., I PK 31/10, zgodnie z którym „pracownik, który nie zawinił ani nie przyczynił się w żaden sposób do wypłaty nienależnego mu składnika wynagrodzenia za pracę, co do zasady nie musi liczyć się z obowiązkiem zwrotu tego typu płatności ze stosunku pracy, choćby nie były mu one należne, ponieważ pracownik ma prawo swobodnego dysponowania wypłaconym mu wynagrodzeniem za pracę, które z reguły zużywa na własne potrzeby w taki sposób, że nie jest już wzbogacony.”

W zaistniałym stanie faktycznym sprawie zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy nie budził wątpliwości w kwestii ewentualnego uczestnictwa pozwanej w wypłacie źle naliczonego wynagrodzenia za pracę. Co więcej zeznania świadka W. W. (2) przesądziły o tym, że to on odpowiadał za popełniony błąd jako księgowy strony powodowej. W związku z tym nie istniała żadna okoliczność, ani przepis, na podstawie którego stronie powodowej przysługiwałby zwrot błędnie wypłaconego wynagrodzenia pracownikowi.

W ocenie Sądu, nie można przede wszystkim przyjąć, iż pozwana otrzymując należności od strony powodowej miała świadomości, iż część tych należności, była świadczeniem nienależnym tj. w szczególności, że ma obowiązek liczyć się z obowiązkiem jego zwrotu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

Zgodnie z art 100 Kodeksu postępowania cywilnego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa w znacznej części przegrała proces i w ocenie Sadu to właśnie ją należało obciążyć kosztami postępowania, którymi w niniejszej sprawie była opłata od pozwu i koszty jej pełnomocnika.

O powyższym Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku.